

Proloog

Als je van iemand houdt, dan vecht je ervoor. Maar hoe ver ga je daarin? Hoeveel dromen en relaties zijn er niet kapotgegaan door geld? Hoeveel gemoedsrust is er niet verloren gegaan?

Een partner kies je tegenwoordig op basis van zijn financiële status in plaats van de liefde, het is verdrietig. Ik dacht dat alles soepel verliep, dat ik eindelijk mijn weg had gevonden en dat ze begreep waar ik vandaan kwam. Af en toe zat ze niet lekker in haar vel, soms een beetje te veel, maar ze gaf me nooit de indruk dat het niet aan de liefde lag. Sterker nog, ik voelde mij meer en meer tot haar aangetrokken. Ik wist het zeker. Zij was de vrouw met wie ik de rest van mijn leven wilde leven. Geen moment irriteerde ik me aan haar, dat was bij anderen wel anders. En ik heb er veel gehad. Eindelijk konden we het verleden achterlaten en ons leven inrichten; een gezond volwassen leven met alle gekkigheid die daarbij hoort, want gekkigheid houdt de geest jong. En kinderen krijgen, heel veel kinderen. Maar ik had het aan het verkeerde eind.

Dit had ik *nóóit* zien aankomen.

Ik kon niet in haar ziel kijken en had dus nooit kunnen weten wat er kon gebeuren. Waarom zou ik? Voor mij was ze goed en voor mij *zát* het goed. Dat nam niet weg dat we een turbulent verleden hadden, maar dat had ons alleen maar sterker gemaakt. Het had *mij* sterker gemaakt. Haar zwakte het blijkbaar af. Wat is er diepzinniger dan een relatie waarin alles is doorgemaakt? Zij bleef hangen in ons adolescentie verleden; wist ik veel wie *ik* was! Ik denk dat ze nooit zal begrijpen hoeveel ik echt van haar hield. Ik was loyaal, ik zou hoe dan ook oud met haar worden. Ooit wilde ik dat zij eerder zou sterven, omdat ik niet wilde dat ze als bejaarde alleen achter zou blijven, zoals haar lieve oma.

Haar oma ging eenzaam en lijdend door het leven door het gemis van haar man. Daar is haar lieve oma nooit overheen gekomen. Zoiets gun je niemand.

Ik begrijp tot op de dag van vandaag niet waarom ze zo reageerde.

Zo wereldvreemd, zo naar, zó harteloos.

Het was alsof ik een totale vreemde voor haar was. Ik zou haar nooit vergeven, maar voelde nog een overvloed aan liefde voor haar. Wilde ik haar terug? Geluk zat in de ervaringen met haar. Een ander liefhebben is eerst van jezelf houden en blij zijn met jezelf.

Dat was ze nóóit.

Toen begreep ik het.

Liefde komt nóóit van buitenaf.

Na de laatste *break* had ze me weer thuis uitgenodigd. Er werd weinig gezegd, veel geneukt. Alleen de burens spraken en daardoor moesten we ons extra inhouden. Dat kon zij beter dan ik. Af en toe kreeg ik een klap in mijn gezicht, want de burens mochten dit absoluut niet weten. Zij kenden haar ouders. Ze hield te veel rekening met haar familie, wat totaal absurd was natuurlijk. Bekrompen zelfs. Tijdens die avond vroeg ze me iets opvallends wat me toen niet direct opviel, pas later viel het kwartje. Ze vroeg me: *‘Wat doe je tegenwoordig voor je geld?’* Dat was het moment dat ik wakker had moeten schrikken. Ze had me dat nog nooit gevraagd, of zelfs maar iets in die richting. Dat vond ze nooit belangrijk, *‘als ik maar bij je ben’*. En we hadden het ook altijd goed, maar blijkbaar had ze een andere prins op een wit paard voor ogen en was mijn magie uitgespeeld. Wat is dan *houden van*? Wat is liefde? Vraag dan gelijk naar mijn bankrekening, maar niet eerst neuken en doen alsof je me terug wilt. Maar het grappige was...wat had zij te bieden? Vroeg ze dat zichzelf wel eens af? Jaar in, jaar uit,

klagen over kutbanen die ze had, maar ze ondernam nooit actie om verder te komen. Ik deed dat wel, ook voor háár, want ik wilde - wanneer ik zover was – dat ze eindelijk zou stoppen met haar psychisch slopende arbeid.

Dus wat had zij nou te bieden?

Niks, noppes, *nada, niente, fin.*

Maar ik hield van haar en het zou niet eens in me opkomen dat te denken. Ook al was ze haar leven lang caissière bij de Appie, dat boeide me niet.

Ik wist het zeker, dit was het einde van onze relatie.

Of niet?

Ik moest haar nog één laatste keer benaderen. Misschien had ze wel spijt, misschien beseft ze dat ze toch iets doms had gedaan. Iets wat totaal gestoord was. Ik zou haar kunnen vergeven, iedereen maakt fouten, dus ja, ik zou haar terug willen. Daarom zit ik hier voor haar deur. Terug in die stinkstrontstraat. Het rook lekker zwavelig op deze koele, zonnige avond. Ze was niet thuis en kon elk moment van haar werk terugkomen. Ik wachtte vol spanning, de laatste keer was een hel en dat probeer ik te vergeten.

Twee uur later en ik zat nog op haar te wachten. Ik reed naar de Deen, twee straten verderop, om Redbull te halen. Dat had ik niet moeten doen, want toen ik terugkeerde stond haar auto voor de deur.

Fuck.

Ik wist het. Ze deed niet open. Ik belde zes keer aan en riep een keer door de brievenbus. Na een kwartier schold ze:

‘Oprotten!’

Dat deed pijn. Als ik wist wat ik verkeerd had gedaan en waarom ze de relatie abrupt beëindigde, dan begreep ik het en liet ik het los. Daarna kon ze natuurlijk de herpes krijgen. Maar mij na al die jaren zó behandelen? Dat kán en mág niet.

‘Als je niet binnen vijf minuten weggaat dan bel ik de politie!’

Ik deed de brievenbus open en riep:

‘Ik wil je wat geven, dan ben ik weg.’

Tegenwoordig was de politie haar beste vriend, althans sinds de afgelopen weken. Ik had voor meer dan duizend euro aan cosmetica- en parfumarikelen gekocht, van haar favoriete winkel Skins Cosmetics. Kreeg ik haar daarmee terug? Kennelijk niet.

Ik wachtte nog een paar minuten voor de deur. Ik keek de lange straat in. Het was muisstil, zoals altijd. Opeens besepte ik wat een sukkel ik eigenlijk was. Wat deed ik daar in godsnaam?

Ze is volwassen genoeg om te begrijpen wat ze doet. Ze is verantwoordelijk voor haar eigen keuzes. Het doet pijn maar ik moest weg, gewoon weg uit deze hele klerezooi. Dat was dan haar verlies, niet het mijne. Ik heb een open en eerlijk hart. Wat zij doet, is haar karma.

Dit was het dan, het had zo moeten gaan.

Ik liep naar de auto voor de tassen vol beautyproducten en de veel te dure parfums en kaarsen. Ik deed alles om haar te plezieren en ik vond het ook niet erg; liefde kent geen grenzen en ook geen prijs. Ik deed de autodeur open. Op dat moment hoorde ik een auto keihard aanscheuren. De auto stopte precies tegen de mijne, alsof ze een *handremmetje* deed. Volgens mij werd mijn auto zelfs geraakt, en hard ook. Ik keek op – ik schrik niet zo snel - en zag tot mijn verbazing haar zusje! Dat was wel de laatste die ik hier verwachtte. Ik dacht dat ze vriendelijk tegen me zou zijn. Ik heb nooit wat tegen haar gehad, ik mocht haar zelfs; de gekke kleine Antje die ik heb zien opgroeien, natuurlijk met alle puberale problemen die dat met zich meebracht. Ze had een fase waarin ze met het gebruik van coke kampte. Ze had een vriendje in Volendam en dat was een zware verslaafde. Op een gegeven moment liep dat erg uit de hand en

werd ze het ‘sletje van Volendam’ genoemd. Omdat ze, volgens de verhalen, iedereen had gehad en ze op zoek was naar een miljonair.

Zo zus, zo zusje.

Wat er toen gebeurde, je zou het niet geloven. Ik kon het maar moeilijk bevatten.

Wat in hemelsnaam gebeurde hier?

Er kwam een tirade vanachter haar opgespoten botoxlippen. Ik herkende de oude Antje gewoon niet meer, haar hele gezicht was bewerkt. Ik zag al snel dat ze niet kwam voor een vriendelijk praatje. Maar ik bleef mezelf. Ze stapte agressief de deur uit, zelfs een beetje verward ofzo, ik weet het niet, alsof ze gesnoven had.

‘Heyy Antje! Da’s lang geleden...’

‘Godverdomme, jij gaat nu weg hier, anders bel ik de politie! Weg hier! Nu!’

Dat zinnetje bleef ze meer dan tien keer herhalen. Schreeuwend. Ik kon door de grond zakken van plaatsvervangende schaamte. Dit is het laatste wat ik wou. Zo zielig.

‘Wat is er met jou aan de hand? Doe eens rustig. Jezus. Ik kom wat afgeven aan je zus en dan ben ik weg.’

‘Ze heeft al honderd keer gezegd dat ze niets meer van je wil!’ schreeuwde ze.

Ik keek verbaasd op.

‘Oh, dan weet jij meer dan ik. Daar weet ik niets van.’

‘Weg nu, anders bel ik de politie!’

Wat had ze voor lulverhaal tegen haar zusje opgehangen? Dit moest niet gekker worden. Ik gleeed met mijn handen over mijn gezicht en voelde een beginnende hoofdpijn. De schattige Antje komt opeens vanuit het niets, zonder dat ze weet wat er zich afspeelde tussen haar zus en mij. En ze komt mij nu de les

lezen? Ik werd boos, maar ik kon niet tegen haar tekeer gaan, ondanks dat ze onnozel deed. Dat was het laatste wat ik wou. Ik kwam in liefde en vrede. Dit was de meest krankzinnige situatie die ik ooit had meegemaakt in mijn toch wel waanzinnige leven. Erg bijzonder.

‘Godverdomme, je wilt niet luisteren?’ schreeuwde ze.

‘Kom op, niet schreeuwen, gedraag je eens. Wat is er met je? En hoe kan ik weggaan als jouw auto voor de mijne staat? Jij belemmert mij... Misschien moet ik de politie wel bellen...’

Toen werd ze stil en begreep ze het. Ze stapte in haar auto, reed een stuk vooruit en bleef stilstaan. Ze stapte uit en liep op me af. Ze keek me agressief aan als een lerares die de avond daarvoor niet geneukt had en wat schooljongens terecht sprak, omdat ze hun huiswerk niet hadden gemaakt. Ze beefde en snakte naar adem. Ik had het idee dat ze het niet leuk vond wat ze deed, maar ze deed het wel.

‘Oh grote zus, waar ben je toch allemaal mee bezig?’

Ik wilde de meer-dan-duizend-euro-tassen aan de deurklink hangen, maar ik dacht *fuck it*. Ik moet hier weg. Ook keken wat burens uit het raam vanwege het geschreeuw van Antje.

Pfff.

Wat een surrealistisch gebeuren.

‘Wegwezen nu! Ik ga ze echt bellen hoor!’

De kracht van herhaling werkte, ik reed als een malle de straat uit. Weg uit het verrotte boerendorp Broek in Waterland. Ze konden de tering krijgen. Die hele kutfamilie.

De hele rit terug naar Amsterdam herinner ik mij niet. Later kreeg ik drie flitsboetes binnen van het CJIB: dertig kilometer te hard, dertig kilometer te hard en de derde zelfs het dubbele. Ik moest mijn rijbewijs inleveren voor een jaar en een verkeers-kut-cursus volgen die je ook nog zelf moest betalen.

Thuis keek ik naar mijn gloednieuwe auto. Ik wilde toch even checken of er wat beschadigd was. Ja hoor, de schade bedroeg bijna drieduizend euro. Bedankt Antje, voor mij blijf je toch het 'sletje van Volendam.' En wat blijkt, ze werkt nu in de PC Hoofstraat, eeuwig op zoek naar de miljonair. Dit soort meiden zullen het nooit begrijpen. Ze zijn altijd op zoek naar de volgende gast met geld, die ze weer dumpen na een paar keer neuken.

De hart-brein connectie maakte de klik met elkaar, níet die van het geld-brein. Dit soort fratsen kun je hooguit een paar weken uithouden. Zo simpel is dat.

Been there, done that.

Het vervelende voor haar zus is dat het me nu goed gaat. Ik leef in mijn wereld waar angst voor armoede niet bestaat.

En zij?

Ik denk dat ze nog steeds een kutbaan heeft en zielsongelukkig is. Ik gun haar wel haar geluk, ook als ze dat vindt bij een ander, dat meen ik oprecht.

Als je van iemand houdt, dan vecht je ervoor.

Maar hoe ver ga je?

Ik hield van haar hoe ze was.

Moge al het geld jou en jouw dierbaren zegenen.

Amen.